

Arrest

nr. 136 424 van 16 januari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraanse nationaliteit te zijn, op 30 juni 2014 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 mei 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 1 augustus 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 september 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat O. TODTS, die loco advocaat S. SAROLEA verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing houdende de weigering van de erkenning van de status van vluchteling en de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus ten aanzien van eerste verzoekende partij, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Iraans staatsburger, Fars van origine, en afkomstig van Teheran (Iran). In 1380 (Perzische tijdrekening, stemt overeen met 2001/2002 volgens de Gregoriaanse kalender) leerde u F. T. (...) (O.V. X) kennen die in hetzelfde bedrijf als u werkte. In 1385 (2006/2007) scheidde u feitelijk van uw echtgenote A. A. (...). Later weigerde u in de rechtbank de officiële scheiding. Na uw feitelijke scheiding startte u een relatie met F. (...). In khordad 1386 (mei/juni 2007) ging u niet meer werken omdat u zich niet kon vinden in de zaken die uw werkgever/neef M. R. A.

D. (...) van u verwachtte. Sindsdien kreeg u problemen met uw werkgever die u wilde liquideren omdat u veel informatie over hem en over het bedrijf heeft. Daarnaast kende u sindsdien problemen met uw familie wegens uw religie. M. R. A. (...) maakt tevens deel uit van het Ettelaat (Ministerie van Informatie). In 1387 (2008/2009) werd u door een groepering betrokken in de koop/verkoop van gestolen gronden. U verloor daardoor veel geld. U bent ervan overtuigd dat de groepering gestuurd is door uw neef M. R. A. (...). Voorts bent u sinds 1380/1381 (2001/2003) bekeerd tot het protestantisme. U voerde in Iran bekeringsactiviteiten. In Iran haalde u uw propagandamateriaal bij een Armeense vriend, een rooms-katholiek christen. Op 19 Azar 1388 (10 december 2009) werd u bij u thuis door het Ettelaat gearresteerd en meegenomen naar een detentieplaats in Varamin (Iran). U werd er ondervraagd en diende toe te geven dat u christelijke activiteiten had, wat u niet deed. Na twee maanden detentie in Varamin werd u overgebracht naar Mayedie (Iran), waar u nog twee weken in detentie werd geplaatst in een bewaakt privéhuus. Na twee weken kwamen uw broers u daar halen. M. R. A. (...) zit achter voornoemde feiten. Enkele dagen nadat u werd gearresteerd, werd F. (...) ontslagen op het werk. Tevens werd haar familie ingelicht over het feit dat u bekeerd bent en een slechte invloed was voor F. (...). Na uw vrijlating kreeg u van de bewaker van het gebouw waar u woonde een oproepingsbrief van de kalantari (politiekantoor). Een tweetal maanden na uw vrijlating verliet u legaal Iran en reisde u met F. (...) naar Turkije en Azerbeidzjan. Wanneer u verder reisde naar India, keerde F. (...) terug naar Iran. Na uw terugkeer naar Iran kocht u een wagen en verbleef u met F. (...) hoofdzakelijk in uw wagen omdat jullie steeds werden achtervolgd door pionnen van M. R. A. (...) die u wilden vermoorden. Om die reden verliet u uiteindelijk Iran definitief op 13 december 2010 en reisde u legaal naar Turkije, waar u een tijdelijke verblijfsvergunning kreeg. Bij een terugkeer naar Iran vreest u gearresteerd te worden of vermoord te worden door M. R. A. (...) (zijn groepering).

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw karte melli (nationale identiteitskaart); uw (vervallen) Iraans paspoort, uitgereikt op 6 juni 2006; uw Iraans paspoort, uitgereikt op 10 januari 2011 te Istanbul (Turkije); uw huwelijksakte; uw tijdelijke verblijfskaart in Turkije, geldig tot 12 juni 2011; uw elektronische boeking (tickets en boardingkaart) voor uw vluchten op 16 november 2011 van Tbilisi (Georgië) naar Brussel en uw terugvluchten op 5 december 2011; drie Reiki-certificaten; een kopie van het Turks paspoort van ene K. A. (...); uw doopcertificaat d.d. 27 januari 2013; en een internetprint aangaande uw werkervaring in Iran.

B. Motivering

Na onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in uw administratieve dossier stel ik vast dat ik u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient gewezen te worden op enkele vaststellingen die de waarachtigheid van de door u aangebrachte asielmotieven fundamenteel onder druk zetten. Wat betreft uw detentie eind 1388 (eind 2009/begin 2010) moet vastgesteld worden dat u en F. (...) verklaarden dat u 3 maanden in detentie heeft gezeten (CGVS I, p. 2. CGVS II, p. 4; CGVS F. (...) I, p. 8). Gevraagd naar de concrete data van uw detentie verklaarde u van 19 Azar 1388 (10 december 2009) tot 15 bahman 1388 (4 februari 2010) in detentie te hebben gezeten, wat een periode van nog geen twee maanden bestrijkt (CGVS II, p. 3, 15). Voorts verklaarde u dat u de laatste twee weken van uw detentie verbleef in Mayedie in een bewaakte woning van een oude man. U verklaarde dat de woning voordien had dienst gedaan als afkickcentrum voor drugsverslaafden. Door contact met de oude man tijdens uw detentie kwam u deze informatie te weten (CGVS II, p. 4). F. (...) verklaarde dat u een maand in Mayedie verbleef - dat ten tijde van uw detentie nog steeds dienst deed als afkickcentrum -, waar u de hele tijd zat opgesloten in een kamer en waar u geen contact had met andere personen (CGVS Farahnaz I, p. 8; CGVS F. (...) II, p. 3). Voorts verklaarde u dat u na uw vrijlating uit detentie van de bewaker van het gebouw waar u woonde een oproepingsbrief van de kalantari kreeg. Voor uw arrestatie kreeg u geen oproepingsbrief (CGVS II, p. 6). F. (...) verklaarde in dit verband dan weer dat u wel een oproepingsbrief kreeg voor uw arrestatie en dat u haar daarvan voor uw arrestatie op de hoogte stelde (CGVS F. (...) I, p. 8; CGVS F. (...) II, p. 2-3). Tevens bevreemdend in deze optiek is dat, gelet op uw verklaring dat u sinds khordad 1386 (mei/juni 2007) problemen met uw familie kende wegens uw religie, M. R. A. (...) pas in Azar 1388 (november/december 2009) op dat vlak het Ettelaat stappen tegen u zou hebben laten ondernemen (CGVS I, p. 11). Er kan dat ook niet het minste geloof worden gehecht aan de door u beweerde detentie eind 1388 (eind 2009/begin 2010). Voorts is het uiterst bevreemdend dat F. (...) door al de problemen die u kende met de groepering van M. R. A. (...) toch gewoon voor M. R. A. (...) bleef werken. Uw verklaring dat u en niet zij problemen kende met M. R. A. (...) is maar weinig overtuigend (CGVS II, p. 17). Ook uw verklaringen dat u sinds u het bedrijf verliet in khordad 1386 (mei/juni 2007) steeds gevolgd werd en problemen kende met de groepering van M. R. A. (...) zijn geenszins overtuigend, temeer daar u stelde dat de pionnen van M. R. A. (...) die u jaren volgden in Iran en nadien

ook in Turkije en Georgië volgden in al die tijd niet één geschikt moment zouden gevonden hebben om u te vermoorden (CGVS II, p. 16). Voorts moeten ernstige vragen gesteld worden waarom u, indien u dergelijke ernstige problemen kende met M. R. A. (...), meermaals vanuit het buitenland terugkeerde naar Iran. Uw motivatie dat u steeds terugkeerde om opnieuw geld te verzamelen om Iran weer te kunnen verlaten, overtuigt niet, temeer daar meermaals heen en weer reizen finaal meer kost dan een eenmalig definitief vertrek uit Iran (CGVS II, p. 12). Er kan dan ook niet het minste geloof worden gehecht aan de door u beweerde problemen met M. R. A. (...)(en diens entourage), noch met de Iraanse autoriteiten die onder zijn impuls zouden hebben geopereerd. Evenmin kan er, gelet op bovenstaande vaststellingen, enig geloof gehecht worden aan jullie problemen met de familie van F. (...) die door M. R. A. (...) (en diens entourage) op de hoogte zou zijn gebracht van uw bekering. Dat er ook aan de problemen met de familie van F. (...) geen geloof kan worden gehecht, wordt nog versterkt door de vaststelling dat F. (...) ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 14 december 2011 verklaarde dat haar ouders de Iraanse autoriteiten op de hoogte hadden gebracht van haar bekering, dat zij daarom gestraft moest worden, waarop zij haar ouderlijk huis ontvluchtte (DVZ, Vragenlijst CGVS F. (...), p. 3). Tijdens haar gehoor d.d. 18 april 2014 verklaarde F. (...) dat zij na uw vrijlating uit detentie, waaraan gelet op bovenstaande vaststellingen geen geloof kan worden gehecht, in haar eigen huis verbleef en af en toe bij haar ouders ging, wat geenszins te rijmen valt met haar verklaring dat zij haar ouderlijk huis ontvluchtte uit vrees voor vervolging vanwege de Iraanse autoriteiten op initiatief van haar ouders (CGVS F. (...) II, p. 4). Daarenboven rijst de vraag waarom F. (...) door haar bekering ondanks de klacht van haar ouders bij de Iraanse autoriteiten dan geen problemen kende met de Iraanse autoriteiten en enkel u geviseerd werd.

Gelet op het geheel van bovenstaande bevindingen kan er geen enkel geloof gehecht worden aan de door u geschetste problemen met de Iraanse autoriteiten, noch aan uw problemen met M. R. A. (...), noch aan de problemen met de familie van F. (...). Gelet op dat gegeven is het ook niet geloofwaardig dat de Iraanse autoriteiten ervan op de hoogte zijn dat u bekeerd zou zijn tot het protestantisme.

Uit uw verklaringen blijkt tot slot wel dat u interesse toont voor het christendom en dat u zich in België in januari 2013 liet dopen. U verklaarde sinds 1380/1381 (2001/2003) in Iran bekeerd te zijn tot protestant en in Iran bekeringsactiviteiten te hebben verricht (CGVS I, p. 10; CGVS II, p. 16). In dit verband moet vooreerst gewezen worden op een aantal vaststellingen die fundamentele twijfels opwerpen bij de oprechtheid van uw bekering tot het protestantisme. Zo verklaarde u tijdens uw gehoor d.d. 12 februari 2014 sinds 1386 (2007/2008) christen te zijn, maar reeds sinds uw kindertijd interesse te hebben in het christendom. Tijdens uw gehoor d.d. 18 april 2014 verklaarde u dan weer bekeerd te zijn tot christen in ongeveer 1380/1381 (2001/2003) (CGVS I, p. 10; CGVS II, p. 8). Voorts verklaarde u op 12 februari 2014 het protestantisme aan te hangen omdat jullie steeds naar huiskerken gingen en dat huiskerken meestal protestants zijn in Iran. U voegde daar aan toe dat de katholieken naar de kerk gaan. U verklaarde voorts sinds midden 1389 (2010) naar huiskerken in Iran te zijn gegaan (CGVS I, p. 10). Tijdens uw gehoor d.d. 18 april 2014 verklaarde u dan weer sinds 1385 (2006/2007) huiskerken te hebben bezocht. U voegde daar aan toe dat u met een huiskerk het huis van uw Armeens christelijke vriend bedoelde, die katholiek was (CGVS II, p. 8). Tevens ontbreekt het u aan een gedegen basiskennis van het protestantisme. Zo verklaarde u tijdens uw gehoor d.d. 12 februari 2014 dat de protestanten enkel de laatste maaltijd als sacrament kennen (in werkelijkheid de doop en de laatste maaltijd). Voorts verklaarde u verkeerdelijk dat Adam en Eva slechts twee kinderen hadden, terwijl dat er in werkelijkheid drie waren (Kain, Abel en Seth). Wat de kruisiging van Jezus Christus betreft verklaarde u op 12 februari 2014 aanvankelijk dat Jezus door Herodes werd gekruisigd. Later in datzelfde gehoor toen u gevraagd werd wie Barabas was, repliceerde u dat Barabas Jezus kruisigde. In realiteit was het Pontius Pilatus die Jezus tot het kruis veroordeelde, wiens naam u echter onbekend was. Evenmin wist u tijdens uw gehoor d.d. 12 februari 2014 wie Lazarus of wie de barmhartige Samaritaan was, noch in welke parabel er gezegd wordt dat de eersten de laatsten en de laatsten de eersten zullen zijn. Verder wist u niet hoe Judas aan zijn einde is gekomen (zelfmoord) en stelde u verkeerdelijk dat de brieven aan de Corinthiërs werden geschreven door Johannes (in feite Paulus). Verder stelde u op 12 februari 2014 verkeerdelijk dat Jezus in Nazareth werd geboren, dat Jezus niet in Egypte is geweest, dat Jezus werd gedoopt op 38 jarige leeftijd en ergens in de 40 was toen hij overleed (Jezus werd gekruisigd op 33-jarige leeftijd) (CGVS I, p. 11-15). Het feit dat het u tijdens uw gehoor op 12 februari 2014 ontbrak aan een gedegen basiskennis van het protestantisme zet uw verklaringen reeds jaren bekeerd te zijn en er in Iran christelijke (propaganda)activiteiten op na gehouden te hebben op uiterst wankel schreef. Bovenstaande vaststellingen gaan evenzeer voor F. (...) op. Ook zij verklaarde tijdens haar gehoor d.d. 12 februari 2014 verkeerdelijk dat Jezus nooit in Egypte is geweest en dat Herodes Jezus tot het kruis veroordeelde. Voorts stelde F. (...) verkeerdelijk dat Judas door de Joden werd gekruisigd, terwijl hij in realiteit zelfmoord pleegde. Evenmin wist F. (...) wat het eerste wonder was dat door Jezus werd verricht (water in wijn veranderen), noch op welke leeftijd Jezus werd gedoopt en werd gekruisigd. Ook waren Lazarus en de barmhartige Samaritaan F. (...) onbekend

(CGVS F. (...) I, p. 9-12). Het feit dat u (alsook F. (...)) een doopattest heeft neergelegd, wil niet zeggen dat er dient te worden uitgegaan van een geloofwaardige bekering (document 9). Indien een asielzoeker geen overtuigende verklaringen kan afleggen over zijn bekering tast dat de geloofwaardigheid/oprechtheid van de bekering aan. De bekering dient derhalve ook aannemelijk te worden gemaakt met overtuigende verklaringen omtrent het proces van de bekering en de kennis van het nieuw gekozen geloof, wat u, gelet op bovenstaande vaststellingen, geenszins deed. Bijgevolg kan er niet vanuit gegaan worden dat u in Iran problemen zou kennen wegens een bekering tot het christendom/protestantisme. Ter zake dient bijkomend opgemerkt te worden dat uw bekeringsdrang, net als de bekeringsdrang van F. (...), zeer laag ingeschat dient te worden. Zo voerden noch u, noch F. (...) in België bekeringsactiviteiten (CGVS II, p. 13; CGVS F. (...) II, p. 5). Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat het louter hebben van interesse in het christendom/protestantisme geen aanleiding vormt voor vervolging vanwege de Iraanse autoriteiten. Uit de informatie blijkt daarenboven zelfs dat wanneer men als bekeerde moslim niet aan evangelisatie doet en men zijn geloof in alle discretie beleeft, er geen redenen zijn om aan te nemen dat men hierdoor problemen met de autoriteiten zal ondervinden. Indien men niet naar buiten treedt met zijn christelijke geloofsovertuiging, kan men zijn christelijke geloof in Iran belijden. Verreweg de meeste volgelingen van christelijke kerken in Iran zijn goed in staat hun geloof binnen deze grenzen te belijden. Dit geldt zowel voor personen die binnen het christelijke geloof werden geboren als voor bekeerde moslims. Ook Iraniërs die zich bijvoorbeeld in het buitenland hebben bekeerd en vervolgens terugkeren naar Iran komen hier in dezelfde positie terecht als personen die zich in Iran zelf tot het christendom hebben bekeerd. Indien de persoon zijn geloof in besloten kring zal beleven is het risico op problemen met de Iraanse autoriteiten klein.

Gelet op het geheel van bovenstaande bevindingen heeft u geenszins aannemelijk gemaakt Iran verlaten te hebben – of er niet meer naar te kunnen terugkeren – uit vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of wegens het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich in deze beslissing beroept, is in bijlage aan het administratief dossier toegevoegd.

Uw documenten zijn niet van die aard bovenstaande beslissing te kunnen wijzigen. Uw karte melli, uw paspoorten en uw huwelijksakte bevatten louter persoonsgegevens die hier niet ter discussie staan. Ook aan uw verblijven in Turkije en Georgië in 2010 en 2011 en uw reis van Georgië naar België wordt niet getwijfeld. Het document betreffende uw werkervaring in Iran geeft aan waar en wanneer u werkzaam was in Iran, maar niets meer dan dat. Uw reiki-certificaten staven enkel en alleen dat u reikibeoefenaar bent. Het Turks paspoort van K. A. (...) toont aan dat u voornoemd paspoort in uw bezit kreeg, maar zegt niets over het tijdstip waarop en de omstandigheden waarin dit gebeurde. Uw doopattest werd reeds besproken.

Ook in het kader van de asielaanvraag van uw partner F. T. (...) werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de partner van eerste verzoekende partij, zijnde tweede verzoekende partij, verwijst integraal naar de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij, daar tweede verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft, steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar partner. Navolgende motivering betreffende de persoonlijke toestand van tweede verzoekende partij wordt in de door haar bestreden beslissing als volgt weergegeven:

“Ook de door u neergelegde documenten kunnen geen ander licht werpen op deze beslissing. Uw karte melli, uw paspoorten, uw huwelijksakte en uw diploma bevatten louter persoonsgegevens en gegevens met betrekking tot uw studies, die hier niet ter discussie staan. Ook aan uw verblijf in Turkije en Georgië, wat u staafde met uw Turkse en Georgische verblijfstitels, wordt niet getwijfeld. De fax d.d. 15 december 2009 en het attest d.d. 27 april 2010 geven aan dat u in de periode november/december 2009 stopte met werken voor de K. (...) -groep, maar geven geen uitsluitel over het precieze tijdstip waarop u stopte met werken, noch over de wijze waarop uw werkrelatie met de K. (...) -groep beëindigd werd. Uw boardingkaart staaft uw reis van Praag naar Brussel op 16 november 2011, niets meer. Uw doopattest en de christelijke stencils staven uw interesse voor het christendom, maar werpen geenszins een ander licht op het feit dat er fundamenteel getwijfeld kan worden aan de oprechtheid van uw bekering.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel halen verzoekende partijen de schending aan van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 57/7bis, 57/7ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen eveneens de schending aanvoeren van artikel 7, § 1 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen en inhoudelijk aanvechten. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel dient dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Verzoekende partijen stellen dat hun raadsman haar tussenkomst correct had gemeld bij het Commissariaat-generaal (bijlage 3 bij het verzoekschrift) en dat hun raadsman een kopie werd toegestuurd van de oproeping voor het eerste gehoor (bijlage 4 bij het verzoekschrift), maar dat deze niet werd opgeroepen voor hun tweede interview op het Commissariaat-generaal, dat plaatsvond op 18 april 2014. Daarbij merken verzoekende partijen nog op dat hun raadsman op 25 februari 2014 een mail heeft gestuurd aan het Commissariaat-generaal met het verzoek om een andere tolk aan te stellen voor het volgende interview (bijlage 5 bij het verzoekschrift). Verzoekende partijen wijzen er vervolgens op dat hun raadsman niet aanwezig was tijdens hun tweede gehoor en zij zijn de mening toegedaan dat verwerende partij haar "zorgplicht" en het "principe van loyaliteit" niet heeft nageleefd. Deze werkwijze vormt een schending van het recht op een eerlijke procedure, zo stellen verzoekende partijen. Zij verwijzen dienaangaande naar artikel 7, § 1 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

2.2.3.2. De Raad stelt vast dat bovenvermelde argumentatie geen steun vindt in het administratief dossier. Hieruit blijkt dat verzoekende partijen per aangetekende brief van 27 maart 2014 werden opgeroepen om op 18 april 2014 te worden gehoord op het Commissariaat-generaal en hun raadsman,

Mr. S. Sarolea, wel degelijk per fax d.d. 27 maart 2014 een kopie werd toegestuurd van deze oproepingsbrief (administratief dossier R. M., stuk 6 en administratief dossier T.J.F., stuk 5). De door verzoekende partijen aangevoerde kritiek kan dan ook niet worden bijgetreden.

2.2.4.1. Tweede verzoekende partij stelt dat zij heeft verklaard dat haar partner gearresteerd werd in december 2009 en dat hij werd vrijgelaten in februari 2010. Tweede verzoekende partij hamert erop dat zij slechts bij benadering heeft geantwoord en dat zij nooit precies heeft verteld hoelang haar partner werd aangehouden. De maanden die zij heeft weergegeven komen overeen met de verklaringen van eerste verzoekende partij, besluiten verzoekende partijen.

2.2.4.2. Los van de verklaringen die tweede verzoekende partij heeft afgelegd tijdens haar gehoren, merkt de Raad op dat het bevreemdend overkomt dat eerste verzoekende partij enerzijds concreet de data kon geven waarop zij werd gearresteerd en vervolgens vrijgelaten (en waaruit blijkt dat zij nog geen twee maanden werd vastgehouden), maar dat zij dan wel verschillende keren heeft verklaard dat zij in totaal drie maanden werd vastgehouden. Een dergelijke incoherentie is op zich niet doorslaggevend, doch deze vaststelling moet worden geplaatst in de context van de overige door verwerkende partij gedane vaststellingen.

2.2.5.1. Tweede verzoekende partij geeft aan dat zij heeft uitgelegd dat de duur van het verblijf van haar partner in Mayedie een inschatting was, dat zij toen zelf niet aanwezig was en dat zij het "niet persoonlijk" heeft "geleefd". Dit is volgens verzoekende partijen dan ook geen fundamentele tegenstrijdigheid.

Betreffende de aanwezigheid van de oude man in het huis, verklaren verzoekende partijen dat tweede verzoekende partijen nooit heeft gezegd dat er geen oude man was. Zij heeft enkel verklaard dat haar partner alleen in zijn kamer was, hetgeen niet in strijd is met de verklaringen van eerste verzoekende partij. Verder lichten verzoekende partijen nog toe dat tweede verzoekende partij wel verkeerd had verstaan dat het huis in Mayedie nog steeds een afkickcentrum was. Het was voor tweede verzoekende partij niet fundamenteel of dit nog een centrum was, wel dat hij was opgesloten met slechte detentieomstandigheden.

Verzoekende partijen voeren tenslotte nog aan dat eerste verzoekende partij nooit werd uitgenodigd om haar detentie precies uit te leggen. In deze omstandigheden heeft verwerkende partij de geloofwaardigheid van haar detentie niet kunnen beoordelen, aldus verzoekende partijen.

2.2.5.2. De Raad kan verzoekende partijen bijtreden waar zij stellen dat de verklaringen van tweede verzoekende partij dat haar partner alleen in een kamer gevangen zat en hij met niemand anders contact mocht hebben, niet per definitie tegenstrijdig zijn met de verklaring van eerste verzoekende partij dat er niemand anders gearresteerd was in dit huis maar dat er wel een oude man woonde. Wel dient te worden vastgesteld dat verzoekende partijen elkaar op flagrante wijze tegenspreken over de duur van de detentie van eerste verzoekende partij in dit huis en de functie van dit huis. Dat tweede verzoekende partij gewoon bij benadering zou hebben verklaard dat haar partner een maand zou hebben verbleven in dit huis, valt niet te rijmen met haar duidelijke verklaringen: "*maar hoelang zat uw man in dat afkickcentrum? Voor een maand*" (administratief dossier T.J.F., stuk 4, p. 3). Uit deze verklaringen kan niet worden afgeleid dat tweede verzoekende partij niet met zekerheid kon zeggen hoe lang haar partner in dit huis gevangen werd gehouden en dat deze aangeduide tijdsduur slechts een inschatting was. Bovendien is er een groot verschil tussen een arrestatie van twee weken of een maand, te meer nu tweede verzoekende partij enkele dagen nadat eerste verzoekende partij werd gearresteerd, ook problemen begon te ondervinden (zij werd ontslagen op haar werk). Gelet op haar eigen ernstige problemen en die van haar partner, kan van tweede verzoekende partij redelijkerwijs worden verwacht dat zij dergelijke ernstige feiten op precieze wijze zou kunnen weergeven. Het excuus dat zij toen zelf niet aanwezig was, kan niet door de Raad worden aanvaard, aangezien van verzoekende partijen kan worden verwacht dat zij een dergelijke problematiek met elkaar zouden hebben besproken.

Betreft het betoog dat tweede verzoekende partij verkeerd had verstaan dat het huis in Mayedie nog steeds een afkickcentrum was, maar dat een dergelijk gegeven voor tweede verzoekende partij niet fundamenteel was, merkt de Raad op dat de poging van verzoekende partijen om voormelde tegenstrijdigheid te minimaliseren niet overtuigt, gelet op de verklaringen die tweede verzoekende partij dienaangaande heeft afgelegd: "*...nemen ze hem mee naar het afkickcentrum en zo wilden ze verdoezelen wat zij met hem gedaan hadden, dat hij zozegzegd drugsverslaafde was.*" (administratief dossier T.J.F., stuk 7, p. 8). Deze verklaringen staan in schril contrast met hetgeen eerste verzoekende partij heeft verklaard: "*is dat een speciale plaats in majedie? Neen, het was een gewoon privé-huis met bewakers en waakhonden en ik mocht daar niet naar buiten gaan*" (administratief dossier R. M., stuk 5,

p. 4). Het komt niet geloofwaardig over dat tweede verzoekende partij beweert dat men haar man in een afkickcentrum zou hebben geplaatst om te laten lijken dat hij een drugsverslaafde is om zo de echte reden van zijn vasthouding te verdoezelen, terwijl eerste verzoekende partij aangeeft dat dit een gewoon privé-huis was. Dat dit louter een vergissing zou betreffen in hoofde van tweede verzoekende partij overtuigt niet, aangezien – zoals reeds werd opgemerkt – van verzoekende partijen toch wel kan worden verwacht dat zij dergelijke zaken onderling zouden hebben besproken.

Waar verzoekende partijen tenslotte nog bekritisieren dat eerste verzoekende partij nooit werd uitgenodigd om haar detentie precies uit te leggen, stelt de Raad vast dat zij wel degelijk op gedetailleerde wijze werd ondervraagd over haar detentie, waaronder de detentieplaats, detentieomstandigheden, de ondervragingen, de duur van haar vasthouding en de manier waarop zij is kunnen vrijkomen (administratief dossier R. M., stuk 5, p. 3-6). Verwerende partij heeft deze verklaringen beoordeeld en is tot de conclusie gekomen dat er niet het minste geloof kan worden gehecht aan deze beweerde detentie. Verzoekende partijen brengen in hun verzoekschrift geen argumenten bij waarmee zij afbreuk kunnen doen aan deze conclusie.

2.2.6.1. Inzake de onderlinge tegenstrijdige verklaringen die verzoekende partijen hebben afgelegd met betrekking tot het moment waarop eerste verzoekende partij een convocatie zou hebben ontvangen, bevestigen verzoekende partijen dat de oproepingsbrief werd afgegeven na de vrijlating van eerste verzoekende partij. Verzoekende partijen voegen hieraan toe dat eerste verzoekende partij op basis van deze oproepingsbrief opnieuw naar de gevangenis moet gaan, hetgeen haar vlucht naar Turkije verklaart.

2.2.6.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen geen poging ondernemen om de flagrant tegenstrijdige verklaringen met elkaar te doen rijmen, maar dat louter wordt bevestigd dat de verklaringen die eerste verzoekende partij dienaangaande heeft afgelegd, correct zijn. De Raad wijst verzoekende partijen er echter op dat het louter verwijzen naar één versie van de verklaringen niet van aard is om de vaststelling van de verwerende partij in een ander daglicht te stellen. Er anders over oordelen zou immers elk opeenvolgend of apart verhoor van verzoekende partijen, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken.

2.2.7.1. Nopens de bemerking dat het vreemd is dat tweede verzoekende partij gewoon voor M. R. A. bleef werken, werpen verzoekende partijen op dat zij meermaals hebben uitgelegd dat tweede verzoekende partij onmiddellijk werd ontslagen op 15 december 2009, een paar dagen nadat haar partner werd gearresteerd. Zij is derhalve niet blijven werken nadat eerste verzoekende partij problemen kreeg.

2.2.7.2. De Raad is van oordeel dat bovenstaande uitleg niet opgaat, nu uit hun verklaringen blijkt dat eerste verzoekende partij problemen zou zijn beginnen krijgen toen zij opstapte bij haar werkgever/neef in mei/juni 2007, terwijl tweede verzoekende partij pas zou zijn ontslagen in december 2009, ruim twee jaar nadat de problemen van eerste verzoekende partij zouden zijn begonnen. Verwerende partij kon met recht stellen dat het feit dat tweede verzoekende partij nog gedurende lange tijd bij M. R. A. is blijven werken, terwijl eerste verzoekende partij, haar partner door hem gevisieerd werd, mede afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van de beweerde problemen.

2.2.8.1. Waar verwerende partij motiveert dat het niet overtuigend overkomt dat de pionnen van M. R. A., die eerste verzoekende partij jaren volgden in Iran, en nadien ook in Turkije en Georgië, in al die tijd niet één geschikt moment zouden hebben gevonden om haar te vermoorden, betogen verzoekende partijen dat verwerende partij de uitleg van eerste verzoekende partij niet in acht heeft genomen. Zij heeft namelijk uitgelegd dat A. haar neef is en dat hij haar niet rechtstreeks wilde vermoorden maar dat hij dit als een ongeval wou laten lijken. Bovendien is eerste verzoekende partij van stad naar stad gereisd om te ontkomen aan haar neef.

2.2.8.2. De Raad acht het totaal niet geloofwaardig dat eerste verzoekende partij, die beweert na haar ontslag in 2007 in de problemen te zijn gekomen met M. R. A. en jarenlang te zijn achtervolgd door hem en/of zijn pionnen, gedurende al die tijd dan niet zou zijn vermoord door deze personen of dat er alleszins gedurende al die tijd geen ernstige poging werd ondernomen om haar al dan niet via een ongeval uit te weg te ruimen. Eerste verzoekende partij werd immers door M. R. A. gevisieerd omdat zij veel informatie zou hebben over hem en zijn bedrijf en omdat M. R. A. wou beletten dat zij deze informatie zou kunnen verspreiden. De Raad merkt in dit verband nog op dat eerste verzoekende partij

na het ontstaan van haar problemen zelfs nog jaren gewoon thuis is blijven wonen, terwijl haar partner dan ook nog voor M. R. A. is blijven werken. Een dergelijke gang van zaken is allerminst plausibel en doet verder afbreuk aan het voorgehouden asielaanpak.

2.2.9.1. Betreft de opmerking dat eerste verzoekende partij, ondanks haar problemen, nog uit het buitenland is teruggekeerd naar Iran, leggen verzoekende partijen uit dat haar spaargeld in Iran was en dat zij niet naar een ander land kon vertrekken zonder enige middelen. Omwille van de internationale sancties, was het niet toegelaten om geld over te schrijven naar het buitenland. Uiteindelijk hebben zij geld kunnen overschrijven naar Azerbeidzjan en daarna naar Georgië. Verzoekende partijen lichten tot slot nog toe dat, wanneer eerste verzoekende partij naar Turkije is vertrokken, zij niet dacht dat haar problemen zouden blijven bestaan. Toen zij opmerkte dat zij ook in Turkije door A. werd teruggevonden, heeft zij begrepen dat een definitief vertrek noodzakelijk was.

2.2.9.2. De Raad is van oordeel dat, van iemand die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid – eerste verzoekende partij vreest te worden vermoord door M. R. A. of zijn pionnen – mag worden verwacht dat die de nodige stappen neemt om, binnen zijn mogelijkheden, aan deze vervolging te ontkomen. Dat eerste verzoekende partij na haar verblijf in Turkije, Azerbeidzjan en India nog is teruggekeerd naar Iran omdat zij er geld wou ophalen/verdiene, komt allerminst plausibel over, te meer nu verzoekende partijen zelf in het verzoekschrift nog aanstippen dat eerste verzoekende partij zich in Turkije realiseerde dat zij niet met rust zou worden gelaten en dat een definitief vertrek noodzakelijk was. Daargelaten de vaststelling dat het niet aannemelijk is dat iemand die dermate vreest voor zijn leven in zijn land van herkomst louter om financiële redenen naar dit land terugkeert, betreft de uitleg dat verzoekende partijen geen geld konden overschrijven vanuit Iran naar het buitenland een blote bewering daar zij deze met geen enkele objectieve informatie onderbouwen, te meer nu zij in het verzoekschrift dan nog aanhalen dat zij geld hebben kunnen overschrijven naar Azerbeidzjan.

2.2.10.1. Aangaande de vaststelling dat tweede verzoekende partij ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken heeft verklaard dat haar ouders de Iraanse autoriteiten op de hoogte hadden gebracht van haar bekering, dat zij daarom gestraft moest worden en dat zij vervolgens het ouderlijk huis ontvluchtte uit vrees voor vervolging vanwege de Iraanse autoriteiten op initiatief van haar ouders, terwijl zij op het Commissariaat-generaal heeft verklaard dat zij na de vrijlating van eerste verzoekende partij in haar eigen huis verbleef en af en toe bij haar ouders ging, verduidelijken verzoekende partijen dat tweede verzoekende partij in 2009 werd gevraagd om het ouderlijk huis te verlaten nadat deze personen vernamen dat zij zich had bekeerd en dat tweede verzoekende partij af en toe nog bij haar ouders is langsgestaan om, onder andere, informatie te verkrijgen over haar situatie. Zij is niet meer bij haar ouders gaan wonen, benadrukken verzoekende partijen.

2.2.10.2. De Raad merkt op dat in de bestreden beslissingen niet wordt gemotiveerd dat tweede verzoekende partij terug bij haar ouders zou zijn gaan wonen. Wel vindt verwerende partij het zeer opmerkelijk dat tweede verzoekende partij, nadat haar ouders de Iraanse autoriteiten hadden ingelicht over haar bekering, nog verschillende keren bij haar ouders zou zijn langs geweest, met alle risico's van dien. Dat zij dit zou hebben gedaan om meer informatie te bekomen over haar situatie, kan niet als verschoningsgrond worden aanvaard voor dit uiterst risicovol en onlogisch gedrag.

Betreft de opmerking van verwerende partij dat het vreemd is dat tweede verzoekende partij dan helemaal geen problemen zou hebben gekend met de Iraanse autoriteiten, ondanks de klacht van haar ouders, en men enkel eerste verzoekende partij zou hebben geviseerd, halen verzoekende partijen aan dat tweede verzoekende partij niet zeker weet of haar ouders echt de Iraanse autoriteiten zouden hebben ingelicht of dat zij dit enkel zeiden om haar schrik aan te jagen. De hypothetische uitleg volstaat volgens de Raad niet om deze onaannemelijkheid te rechtvaardigen. Bovendien geeft tweede verzoekende partij zelf aan dat zij nog verschillende keren is teruggegaan naar haar ouders om meer informatie te bekomen over de zaak, hetgeen, zoals reeds werd gesteld, op zich ook al zeer onlogisch overkomt. Waar verzoekende partijen ten slotte nog aangeven dat tweede verzoekende partij na de vrijlating van eerste verzoekende partij is gaan "reizen", merkt de Raad op dat ook dergelijk argument, gelet op het feit dat tweede verzoekende partij nog verschillende keren naar haar ouders is teruggegaan, niet aannemelijk kan maken dat tweede verzoekende partij naar aanleiding van haar bekering helemaal geen problemen zou hebben ondervonden met haar autoriteiten.

2.2.11.1. Verwerende partij motiveert dat, aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partijen voorgehouden problemen met de Iraanse autoriteiten, er ook geen enkel geloof kan worden gehecht aan hun bewering dat de Iraanse autoriteiten ervan op de hoogte zouden zijn dat

zij bekeerd zouden zijn tot het protestantisme. Verwerende partij stelt dat uit hun verklaringen/voorgelegde stukken wel blijkt dat zij interesse tonen voor het christendom en dat zij zich in België hebben laten dopen. Verwerende partij stelt echter vast dat eerste verzoekende partij dienaangaande tegenstrijdige en onaannemelijke verklaringen heeft afgelegd en dat zowel eerste verzoekende partij als tweede verzoekende partij geen gedegen basiskennis aan de dag konden leggen over het protestantisme, hetgeen de bewering van eerste verzoekende partij dat zij reeds jaren bekeerd is tot het protestantisme en dat zij in Iran propaganda-activiteiten heeft verricht, op uiterst wankele schroeven plaatst. Verwerende partij stelt hierna dat er bijgevolg niet van uitgegaan kan worden dat verzoekende partijen in Iran problemen zouden kennen wegens hun bekering en dat hun bekeringsdrang, gelet op voorgaande vaststellingen, laag dient te worden ingeschat. Verwerende partij besluit dat uit de informatie waarover zij beschikt, kan worden afgeleid dat het louter hebben van interesse in het christendom/protestantisme in Iran geen aanleiding vormt voor vervolging vanwege de Iraanse autoriteiten.

Verzoekende partijen bekritisieren in hun verzoekschrift dat er geen vragen werden gesteld over hun "voelden". Zij stellen dat verzoekende partijen trachtten uit te leggen waarom zij liever in Jezus dan in de islam geloven, doch dit werd niet door verwerende partij beoordeeld. Verzoekende partijen hekelen het feit dat verwerende partij teveel belang hecht aan theoretische kennis. Verzoekende partijen geven in dit verband toe dat er misschien een paar vergissingen werden begaan over data of namen van personen in de Bijbel, doch zij zijn de mening toegedaan dat zij in het algemeen een basiskennis aan de dag hebben kunnen leggen over deze religie. Verzoekende partijen wijzen erop dat zij wel degelijk veel gegevens hebben vermeld, maar dat deze niet in overweging werden genomen door verwerende partij en zij leggen nog uit waarom eerste verzoekende partij wel degelijk correcte verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot het verblijf van Jezus in Egypte. Verzoekende partijen halen verder nog aan dat eerste verzoekende partij denkt dat zij in 2001 is bekeerd maar dat zij heeft uitgelegd dat zij al jaren in het christendom is geïnteresseerd. Tussen 2001 en 2008 heeft zij haar religie niet zo veel uitgeoefend omdat zij veel werk had en regelmatig buiten Teheran moest gaan. Tot slot wensen verzoekende partijen nog te benadrukken dat zij in België regelmatig naar de kerk gaan en dat zij hier effectief hun godsdienst uitoefenen. Voor hun aankomst in België was dit moeilijker omdat naar de kerk gaan verboden was.

Verzoekende partijen verwijzen vervolgens naar en citeren verschillende passages uit verscheidene rapporten teneinde aan te tonen dat een bekering tot het christendom in Iran wel degelijk een aanleiding kan uitmaken voor vervolging door de autoriteiten. Tenslotte wijzen verzoekende partijen erop dat personen recht hebben op godsdienstvrijheid, hetgeen eveneens het recht inhoudt om deze religie te uiten. Verzoekende partijen verwijzen naar de zaak "X., Y. Z. c/Minister voor immigratie en asiel (C-199/12C-200/12C/12)" van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 17 november 2013, dat volgens hen naar analogie dient te worden toegepast op religie. Verzoekende partijen besluiten dat het niet correct is te stellen dat het afdoende is dat zij hun geloof in het geheim kunnen belijden.

2.2.11.2. De Raad is van oordeel dat de door verwerende partij in haar nota met opmerkingen uitgebreide motivering dienaangaande zonder meer kan worden overgenomen: *"Verwerende partij benadrukt vooreerst dat van een asielzoeker die beweert nood te hebben aan internationale bescherming redelijkerwijze mag verwacht worden dat hij deze bekering ook aannemelijk kan maken. De commissaris-generaal twijfelt terecht aan de waarachtigheid en oprechtheid van de voorgehouden bekering van verzoekers aangezien hun basis kennis van hun godsdienst opvallend summier is, zij basisbeginselen zoals de sacramenten en belangrijke informatie aangaande spilfiguren van hun nieuwe geloof niet of onvoldoende kennen. Immers betreft de bekering van een moslim tot het christendom een dermate ingrijpende en fundamentele keuze in het leven van deze persoon, zodat kan worden verwacht dat hieraan de nodige reflectie en studie zijn voorafgegaan, zodat verzoekers bij machte moet zijn om een verregaande toelichting te geven bij dit nieuwe geloof. Verwerende partij wijst er vervolgens op dat de commissaris-generaal over een discretionaire bevoegdheid beschikt om te oordelen of de geleverde kennis van verzoeker voldoende is om aan hun beweerde bekering en de dienaangaande ingeroepen vervolgingsproblemen het voordeel van de twijfel toe te kennen. Hij houdt hierbij rekening met zowel de correcte, de foute, de vage als de ontwijkende antwoorden, en houdt bij deze analyse rekening met het specifieke profiel van de asielzoeker. Bovendien dienen elementen in het voordeel van de asielzoeker niet noodzakelijk in de beslissing te worden opgenomen (RvS, nr. 178.032 van 19 december 2007) (...). Daarenboven legde verzoeker tijdens zijn opeenvolgende gehoren tegenstrijdige verklaringen af over het tijdstip van zijn bekering in Iran en aangaande het tijdstip van de bezoeken aan de huiskerken. Dergelijke incoherente verklaringen roepen - mede gelet op hun ondermaatse basiskennis aangaande het protestantisme - fundamentele twijfels op bij de oprechtheid van hun bekering tot het protestantisme*

in Iran en hun beweerde christelijke (propaganda)activiteiten aldaar. Het louter stellen "dat zij misschien een paar vergissingen hebben gemaakt over data of namen van personen van de Bijbel" kan hun onwetendheid en de incoherentie in verzoekers verklaringen niet verschonen.

Uit hun verklaringen en uit het feit dat zij zich in België hebben laten dopen, blijkt dat zij (in België) interesse tonen in het christendom. Wat betreft het risico dat zij hierdoor zouden lopen in hun land van herkomst, verwijst verwerende partij naar de landeninformatie waarvan zich een kopie in het administratief dossier bevindt: "In de praktijk leidt een bekering (in Iran of in het buitenland (...)) op zich niet automatisch tot problemen. Eventuele problemen moeten nog steeds vooral in de privé-sfeer (de familie) van de bekeringswilligen gezocht worden. Het is immers niet gemakkelijk een moslimfamilie te verlaten en een ander geloof aan te nemen. De druk van de familie op het individu is immens en mag niet worden onderschat. Wanneer de bekering publiek bekend geraakt kunnen wel problemen opduiken met de autoriteiten. In dat geval zullen de problemen vooral ontstaan bij contacten met individuele, lokale overheidsambtenaren. Het gaat hierbij dan vooral om problemen op het gebied van uitreis, paspoortverstrekking, toegang tot de universiteit of degradatie op het werk. Personen die tot het Christendom zijn bekeerd kunnen ook nu en dan dreigtelefoontjes ontvangen (...). Het is voorgevallen dat kerkleiders er tijdens hun verhoren mee bedreigd worden dat men hen niet kan beschermen tegen dergelijke extremistische bedreigingen (...). Er zijn wel een aantal voorwaarden om geen ernstigere problemen van vervolging te hebben. Zo moet de bekeerling discreet blijven en zijn geloof als een privé-zaak zien (...). De mogelijkheid tot problemen met de Iraanse autoriteiten wordt immers voor een groot deel bepaald door de mate waarin de betrokkenen met hun bekering in de openbaarheid treden en of zij al dan niet actief aan bekeringen doen. Zolang de bekeerlingen hun geloof in de privé-sfeer belijden en men er niet te veel mee naar buitenkomt treden de autoriteiten niet repressief op tegen de bekeerlingen." (zie "Subject Related Briefing - "Iran" "Christenen; actuele situatie" d.d. 22 januari 2013. Deze informatie wordt bevestigd in de door verwerende partij toegevoegde landeninformatie aan onderhavige verweernota ("Subject Related Briefing - "Iran" "Christenen; actuele situatie" d.d. 1 februari 2013).

Verwerende partij besluit dat in de bestreden beslissingen op omstandige wijze wordt gemotiveerd waarom er geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partijen voorgehouden bekering tot het protestantisme en bekeringsactiviteiten in Iran en de problemen die zij hierdoor zouden hebben gekend in hun land van herkomst. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekende partijen geen afdoende argumenten aanbrengen waarmee zij afbreuk kunnen doen aan deze vaststellingen. Bovendien wordt in de bestreden beslissingen gemotiveerd dat uit de verklaringen van verzoekende partijen kan worden afgeleid dat zij een zekere interesse in het christendom tonen en zij in België ook gedoopt werden. Verwerende partij merkt echter op dat uit de informatie waarover zij beschikt, blijkt dat het louter hebben van interesse in het christendom/protestantisme geen aanleiding vormt voor vervolging vanwege de Iraanse autoriteiten. Wanneer men als bekeerde moslim niet aan evangelisatie doet en men zijn geloof in alle discretie beleeft, zijn er volgens de informatie waarover het CGVS beschikt, geen redenen om aan te nemen dat men hierdoor problemen zal ondervinden met de Iraanse autoriteiten. Verwerende partij voegt hier nog aan toe dat bekeerde moslims die actief gaan deelnemen aan huiskerken wel degelijk een groot risico lopen om in Iran problemen te ondervinden, maar dat dit in casu niet het geval is aangezien er geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partij beweerde bezoeken aan een huiskerk, noch aan hun beweerde christelijke (propaganda)activiteiten in Iran. Bovendien wijst de bestreden beslissingen er tevens op dat de bekeringsdrang van verzoekers zeer laag ingeschat dient te worden nu noch verzoeker, noch verzoekster in België bekeringsactiviteiten voeren (CGVS II, p. 13; CGVS F. II, p. 5). Bijgevolg kan er niet vanuit gegaan worden dat verzoekers in Iran problemen zouden kennen wegens een bekering tot het christendom/ protestantisme.

(...)Betreffende de situatie van de christenen in Iran (...).Verwerende partij antwoordt dat een verwijzing naar algemene rapporten en een aantal vaststellingen van internationale mensenrechtenorganisaties niet volstaat om aan te tonen dat verzoekers in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit risico dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hier - gelet op de ongeloofwaardigheid van hun asielrelaas - in gebreke (RvS, nr. 138.480 van 15 december 2004; RvS, nr. 121.481 van 9 juli 2003; (...)). Verwerende partij is overigens van mening dat de door verzoekende partijen aangehaalde landeninformatie geen ander licht werpt op de door de commissaris-generaal aan het administratief dossier toegevoegde informatie.

(...) Daar waar verzoekende partijen de aandacht vestigen op een arrest van het Hof van Justitie van 7 november 2013 waarin bepaald wordt dat niet van een asielzoeker kan worden verwacht dat deze in zijn land van herkomst zijn homoseksualiteit geheim houdt of zich bij de invulling van die seksuele gerichtheid terughoudend opstelt teneinde vervolging te vermijden, stelt de Raad vast dat een dergelijke

verwijzing niet alsnog van aard is om de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen. Verzoekende partijen tonen geenszins in concreto aan waarom dit arrest in casu naar analogie moet worden toegepast. Verwerende partij verwijst op haar beurt naar rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (arrest in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11 van de Bondsrepubliek Duitsland t. Y en Z) van 5 september 2012 waarin het Hof bepaalde dat niet elke aantasting van het recht op godsdienstvrijheid een daad van vervolging uitmaakt, dat dit enkel het geval is indien het om een ernstige aantasting of belemmering gaat. Ook wettelijke beperkingen van het recht op godsdienstbeleving maken geen daad van vervolging uit zolang de essentie van dit recht bewaard blijft. Zelfs handelingen die een schending van dit recht (op godsdienstvrijheid) uitmaken kunnen niet gelijk worden gesteld met een daad van vervolging als de schending niet voldoende ernstig is. Bij de handelingen die een ernstige schending van dit recht uitmaken wordt geen onderscheid gemaakt tussen de private of openbare godsdienstbeleving. Bij de evaluatie van de ernst van de schending van het recht op godsdienstvrijheid dient de bevoegde overheid rekening te houden met zowel objectieve als subjectieve factoren van de concrete omstandigheden van iedere zaak. De subjectieve omstandigheid dat de openbare godsdienstbeleving voor de betrokkene van bijzonder belang is voor zijn godsdienstige identiteit vormt bijgevolg een belangrijke factor bij de beoordeling van het gevaar op vervolging in het betrokken land van herkomst. Dit geldt zelfs wanneer de openbare beleving niet bepalend is voor de betreffende godsdienst. De vrees voor vervolging is gegrond van zodra in redelijkheid kan worden aangenomen dat gelet op de persoonlijke situatie van de betrokkene deze bij terugkeer naar zijn land van herkomst godsdienstige handelingen zal verrichten die hem blootstellen aan een werkelijk gevaar voor vervolging. Bij de individuele beoordeling van een verzoek tot het verkrijgen van de vluchtelingenstatus kan niet worden verwacht dat de asielzoeker van deze godsdienstige handelingen afziet (...). Zoals reeds gesteld, kan er geen enkel geloof worden gehecht aan de door verzoekende partijen beweerde bekering tot het protestantisme, bezoeken aan een huiskerk en beweerde christelijke (propaganda)activiteiten in Iran en de problemen die zij hierdoor zouden hebben gekend met de Iraanse autoriteiten en de familie van verzoekster. De commissaris-generaal heeft verder vastgesteld dat verzoekende partijen zich weliswaar in België hebben laten dopen en uit hun verklaringen een zekere interesse voor het christendom blijkt. Hij motiveert hierbij uitvoerig, verwijzend naar de landeninformatie waarvan zich een kopie in het administratief dossier bevindt, waarom het louter hebben van interesse in het christendom/protestantisme geen aanleiding vormt voor vervolging van de Iraanse autoriteiten en hij benadrukt hierbij dat verzoekende partijen ook geen risico lopen omwille van hun betrokkenheid bij een huiskerk omdat aan deze verklaringen, zoals reeds gesteld, immers geen geloof kan worden gehecht. Daarbij onderstreept verwerende partij eveneens dat verzoekende partijen tijdens hun verblijf in België geenszins bekeringsactiviteiten voeren zodat hun eventuele bekeringsdrang slechts laag ingeschat dient te worden. Verwerende partij wijst er vervolgens nogmaals op dat de informatie die verzoekende partijen bijbrengen in hun verzoekschrift niet van aard is om aan te tonen dat de informatie waarop verwerende partij zich heeft gebaseerd onvolledig of onjuist is. De rapporten waar zij naar verwijzen en uit citeren, veranderen met andere woorden niets aan de bevindingen die de commissaris-generaal dienaangaande uiteenzet in zijn beslissingen. Verwerende partij is dan ook van oordeel dat op basis van voorgaande uiteenzetting kan worden besloten dat er niet in redelijkheid kan worden aangenomen dat verzoekende partijen bij terugkeer naar hun land van herkomst godsdienstige handelingen zullen verrichten die hen blootstellen aan een werkelijk gevaar van vervolging. Verzoekende partijen tonen immers een loutere - al dan niet oprechte - interesse voor het christendom/protestantisme."

Ten slotte oordeelt de Raad dat ingevolge het volstrekt ongeloofwaardig bevinden van hun initieel voorgehouden asielaanvraag waarom verzoekende partijen hun land van herkomst zijn ontvlucht, inclusief hun bekering, en het derhalve op bedrieglijke wijze aanvragen van internationale bescherming vanwege de Belgische autoriteiten, de voorgehouden verdere bekering in België tot het christendom duidelijk een opportunistisch karakter heeft die er louter toe strekt op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven. Door de Raad kan dan ook niet worden aangenomen dat verzoekende partijen bij terugkeer naar hun land van herkomst aldaar het christelijk geloof zullen aanhangen. Derhalve betreft de motivering van verwerende partij aangaande de omstandigheden waarin de beleving van het christendom in Iran niet tot problemen aanleiding geeft in hun hoofde *in se* een overtollig motief.

2.2.12. Waar verzoekende partijen nog de schending aanhalen van artikel 57/7bis (artikel 48/7 sedert 1 september 2013) van de vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat voormeld artikel bepaalt dat het feit dat een asielzoeker reeds werd vervolgd of reeds ernstige schade onderging een aanwijzing vormt voor een gegronde vrees voor vervolging/een reëel risico op het lijden van ernstige schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen en dat ze niet op zich een gegronde vrees voor vervolging uitmaken. De Raad wijst er evenwel op dat verzoekende partijen, zoals blijkt uit wat voorafgaat, geenszins aannemelijk maken dat

zij reeds werden vervolgd in de zin van artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet. Verzoekende partijen kunnen zich dan ook niet dienstig op de schending van voormeld artikel beroepen.

2.2.13. Verder wijst de Raad erop dat voor de toepassing van artikel 57/7ter (sedert 1 september 2013 artikel 48/6) van de vreemdelingenwet, waarbij de commissaris-generaal toch het voorgehouden asielaanvraag bij ontstentenis van stukken geloofwaardig kan achten, dient te worden voldaan aan vijf cumulatieve voorwaarden. Artikel 57/7ter, e) (artikel 48/6, tweede lid, e)) van de vreemdelingenwet bepaalt als laatste voorwaarde dat vast dient te staan dat *“de verzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd”*. Zoals *supra* uitvoerig werd toegelicht, oordeelt de Raad dat het asielaanvraag van verzoekende partijen als volstrekt ongeloofwaardig moet worden beschouwd. De Raad stelt vast dat geenszins aan de voorwaarden is voldaan om toepassing te maken van artikel 57/7ter (artikel 48/6) van de vreemdelingenwet.

2.2.14. Verzoekende partijen voegen als bijlage bij hun verzoekschrift nog de volgende stukken toe: *“Een kopie van de klacht dat ze hebben ingediend tegen Z. Y. die hun hebben bedrogen toen ze een verblijfsvergunning probeerde te krijgen”* (bijlage 6), *“Een vertaling naar het Engels”* (bijlage 7) en *“Kopie van de verblijfsvergunningen in Turkije”* (bijlage 8). De Raad stelt vast dat deze stukken, voor zover deze nog niet eerder werden neergelegd, allen betrekking hebben op hun verblijf in Turkije, hetgeen *in casu* niet wordt betwist. Dergelijke documenten zijn dan ook niet van aard om de verschillende motieven in de bestreden beslissingen alsnog in een ander daglicht te plaatsen.

2.2.15. Gelet op het geheel van het voorgaande dient te worden besloten dat verzoekende partijen noch de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van voormelde wet kan worden toegekend. Verzoekende partijen tonen evenmin aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.16. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven – zie wel de opmerking in punt 2.2.5.2. – die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien januari tweeduizend vijftien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

De griffier,

K. VERHEYDEN

griffier.

De voorzitter,

J. BIEBAUT